

Trei tineri care au căzut (1) - Stanley Bruce Anstey

Eutih

Să ne uităm mai întâi la Faptele apostolilor 20.7-12.

Faptele apostolilor 20.7-12: Și, în ziua întâi a săptămânii, noi fiind adunați să frângem pâine, Pavel a stat de vorbă cu ei, urmând să plece a doua zi; și a prelungit cuvântul lui până la miezul nopții. Și erau multe lumini în camera de sus, unde eram adunați. Și un tânăr cu numele Eutih, stând pe fereastră, copleșit de somn adânc, pe când Pavel stătea de vorbă cu ei de mult timp, fiind copleșit de somn, a căzut jos de la al treilea etaj și a fost ridicat mort. Dar Pavel, coborând, s-a aplecat asupra lui și, îmbrățișându-l, a spus: „Nu vă tulburați, pentru că sufletul lui este în el”. Și, după ce s-a suit și a frânt pâinea și a mâncat și a vorbit mult cu ei până în zori, a plecat. Și l-au adus pe băiat viu și nu puțin au fost mângâiați.

Eutih era un tânăr, care a căzut din adunare! Nu a intenționat să o facă, dar exact asta s-a întâmplat. Căderea lui este o imagine a celor care părăsesc literalmente Adunarea. Vedem că acest lucru se întâmplă din când în când în rândul poporului Domnului și este o tragedie. Putem învăța ceva din asta? Eu cred că putem. Haideți să ne uităm mai atent.

O scenă fericită

Adunarea din Troa a primit o vizită din partea apostolului Pavel. Au frânt pâinea împreună și l-au ascultat predicând. Ce scenă fericită a fost aceea! Bănuiesc că multora dintre noi ne-ar fi plăcut să fi fost acolo.

Am putea să ne întrebăm: cum ar putea cineva să cadă, când se afla în astfel de circumstanțe favorabile? - Nici nu puteai să-ți dorești condiții mai favorabile. Dar acest lucru nu face decât să ne arate că nu învățătura bună este cea care ne păstrează - chiar dacă vine de la însuși apostolul Pavel! Nici numai adevărul nu ne va păstra; trebuie să existe și o viață interioară de părtășie cu Domnul. Biblia spune: „Bunătatea Ta și adevărul Tău să mă păzească întotdeauna” (Psalmul 40.11b). Pentru a fi păstrați, nu avem nevoie doar ca adevărul să fie în sufletele noastre, ci trebuie să ne bucurăm practic și de dragostea Domnului.

Se spune: „Erau multe lumini în camera de sus”. Aveau lumină din belșug, dar un lucru părea să lipsească: grija păstorilor. Cazul lui Eutih subliniază acest lucru și poate de aceea apostolul i-a avertizat pe bătrânii din Efes în ultima parte a capitolului: „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.28).

Adunarea din Troa nu este diferită de multe adunări, care se adună astăzi în Numele Domnului. Avem privilegiul de a fi recuperat o mare parte din adevărul despre învățătura lui Pavel datorită lucrării fraților de la începutul anilor 1800, dar se pare că nu facem o treabă bună în ceea ce privește păstrarea tinerilor noștri. Aceasta este o chestiune la care trebuie să fim cu adevărat atenți. Îmi amintesc de regretatul Albert Hayhoe vorbind despre aceasta și întrebând: „De ce nu l-a observat nimeni pe Eutih în această poziție periculoasă? De ce nu s-a dus cineva la el, nu i-a pus mâna pe umăr și nu i-a propus să se așeze lângă el?” Ei bine, în retrospectivă, este destul de bine. Am putea sta aici toată după-amiaza și să spunem: „Ar fi putut, ar fi trebuit ...”.

Stând lângă fereastră

Deci, cum s-a întâmplat? Care a fost cauza căderii lui Eutih? Cred că are legătură cu locul pe care l-a ales: „la fereastră”. O fereastră în Sfânta Scriptură înseamnă o priveliște. El s-a așezat într-un loc în care putea avea o privire spre cele ce se întâmplau în adunare și o privire spre ceea ce se întâmpla afară.

Știți, și noi putem face asta - să ținem un ochi îndreptat spre lucrurile spirituale și celălalt ochi spre lucrurile lumii. Dar, prieteni, asta nu funcționează. Mai devreme sau mai târziu, privirea noastră asupra Adunării va fi influențată de ceea ce vedem în afară. Prețuirea noastră pentru Adunare și pentru Domnul din mijlocul ei se va înrăutăți. Și totuși, există oameni care cred că pot sta cu un picior în Adunare și cu celălalt în lume și să facă totul cum trebuie, dar, din păcate, ajung la același rezultat ca Eutih - cad.

Copleșit de somn

După ce și-a ocupat locul la fereastră, nu a durat mult până când Eutih a căzut într-un „somm adânc”. Aceasta înseamnă că el și-a pierdut interesul. Gândurile lui s-au îndreptat spre alte lucruri și, în curând, nu mai era atent. Vocea lui Pavel a dispărut în fundal. Eutih era acolo, dar nu asculta. Acest lucru îmi amintește de un tânăr care a mărturisit odată: „Am fost prezent fizic, dar absent cu duhul”.

Dacă orele de studiu biblic nu sunt interesante pentru tine, s-ar putea să începi să adormi din punct de vedere spiritual. Acesta este un semn serios de declin. Ceva a intrat în viața ta, care îți strică apetitul pentru lucrurile dumnezeiești. Cu ani în urmă a existat un tată care a venit acasă de la serviciu și s-a așezat la masă cu soția și familia sa. Mama se ostenise mult să pregătească o masă bună, cu carne și cartofi și toate lucrurile care sunt importante pentru o alimentație bună. În timp ce mâncau, el a observat că copiii se jucau cu mâncarea, în loc să o mănânce. I-a îndemnat să „mănânce” și le-a reamintit că mâncarea este bună pentru a-i face puternici și sănătoși, dar copiii nu făceau niciun progres. Pur și simplu nu le era foame. În cele din urmă, soțul și-a întrebato soția dacă știe de ce nu voiau să mănânce, iar ea a răspuns: „Ei bine, am avut o mică petrecere în această după-amiază și am mâncat prăjituri, biscuiți și înghețată”. Asta explica totul! Ce se întâmplase? Fuseseră îndopați cu o grămadă de „junk food” - lucruri care aveau o valoare nutritivă mică sau deloc - și rezultatul grandios era că nu mai aveau poftă de mâncare bună.

Același lucru ni se poate întâmpla și nouă pe tărâm spiritual. Unul dintre motivele pentru care avem atât de puțin apetit pentru Cuvântul lui Dumnezeu este că mâncăm prea multe „brioșe”! Ne hrănim cu tot felul de lucruri de dimineața până seara, iar apoi, când luăm în mână Sfânta Scriptură, avem puțină poftă de mâncare pentru a mânca din ea. Este de mirare că orele de studiu biblic nu sunt interesante, atunci când ne aflăm în această stare?

Căderea lui

Apoi a venit inevitabila cădere - Eutih a căzut din adunare. El „a căzut de la al treilea etaj și a fost ridicat mort”. Întrucât stătea pe pervazul ferestrei, exista o șansă de 50:50 ca el să fi căzut fie în adunare, fie în afara ei. Dar nu a căzut înăuntru. Se pare că oamenii care adorm din punct de vedere spiritual nu cad niciodată în adunare. Nu, pur și simplu în adunare nu se cade. Este nevoie de un efort pentru a fi acolo. Este nevoie de convingere spirituală.

Atunci a fost o mare agitație printre credincioși. Vestea a făcut înconjurul sălii: „Eutih a părăsit adunarea!” Și ce plecare a fost aceea! A căzut la nivelul lumii pe care o privise. Este oare de mirare

că a ajuns acolo? Dragi frați și surori, nici astăzi nu este altfel. Se întâmplă și printre noi. Auzim de unul aici și de altul acolo care se strecoară prin crăpături în lume.¹

Semne de părăsire a adunării

Este trist și ne-am putea întreba: Nu și-au dat seama că se va întâmpla asta? - Știți, se pare că există anumite semne care se repetă, „simptome”, la cei care ajung în cele din urmă să părăsească adunarea. Vreau să vă spun care sunt acestea:

- Vin la tot mai puține întâlniri ale adunării, până când devin S.M.O.s. (Sunday Morning Only, „numai duminică dimineața”).
- Se ocupă de neajunsurile credincioșilor și ajung la concluzia că acolo nu există dragoste.
- Există o lipsă evidentă de detașare de lume - atât în aspectele sale seculare, cât și în cele religioase. În același timp, ei îi acuză pe cei care se separă de legalism.
- Ei afirmă că nu sunt satisfăcuți în străngerile laolaltă – străngeri laolaltă la care ei nu participă!
- Ei se lasă ușor jigniți. Orice li se spune, ei par să o interpreteze în mod greșit.
- Doctrina lor cu privire la strângerea laolaltă în Numele Domnului este schimbată, pentru a deschide ușa pentru a merge în altă parte.

Restabilirea lui Eutih

Acum, ce s-ar putea face pentru Eutih? Citim că Pavel s-a coborât la el și l-a îmbrățișat și, iată, s-a ridicat din nou. Rețineți cu atenție acest lucru: nu predica lui Pavel l-a înviat; a fost îmbrățișarea lui Pavel! Pavel nu s-a dus la fereastră și nu i-a strigat câteva versete din Sfânta Scriptură. Nu, el s-a coborât la el și l-a îmbrățișat cu tandrețe.

Ceea ce ar trebui să învățăm de aici este că o cădere de la credință nu se remediază predicând cuiva, ci arătându-i că îl iubești cu adevărat și că îți pasă de sufletul lui. Ceea ce avea nevoie era o îmbrățișare - și Pavel i-a oferit-o. Aceasta ne învață că restabilirea celor care au căzut este un act practic. Cei care s-au răcit în sufletele lor trebuie să știe că încă îi iubim. Acest lucru ne arată că învățătura lui Pavel este importantă, dar și compasiunea lui Pavel este importantă.

Pentru a-i câștiga pe cei care au părăsit adunarea este nevoie de discernământ, deoarece nu vrem să facem compromisuri în privința principiilor. Aceasta nu este niciodată calea lui Dumnezeu. Trebuie să fim atenți. Dacă persoana respectivă nu comite un păcat anume și nu este acuzată de adunare, atunci ar trebui să încercăm să ajungem la ea într-un fel sau altul. Iar dragostea va găsi o cale.

Observați: Nu se spune că Pavel l-a adus în viață, ci: „Și l-au adus pe băiat viu”. Acest lucru indică faptul că credincioșii în ansamblu au fost implicați în recuperarea lui Eutih. Este frumos să vedem asta. Îmi amintește de întoarcerea lui Naomi. Când Domnul a adus-o înapoi, se spune: „Toată cetatea era în mișcare din cauza lor” (Rut 1.19).

Îmi amintește, de asemenea, de întoarcerea celor zece seminții ale lui Israel (sub exemplul lui „Efraim”) din Ieremia 31.1-3. Într-o zi viitoare, Domnul va lucra în viața lor în trei moduri. În primul rând, El va folosi „sabia”, care vorbește despre disciplina Sa în căile Sale guvernamentale. În al doilea rând, El va lucra în viețile lor prin „harul” Său, arătându-le o favoare nemeritată. Și în

---

¹ Nota redacției: Uneori este vorba pur și simplu de o cale care promite mai multă libertate.

al treilea rând, El va atinge inimile lor cu „dragostea” Sa. Rezultatul măreț este că ei se vor întoarce din cele patru colțuri ale pământului în țara lor și la Domnul. Dar Domnul va lucra și în inimile fraților lor, cele două seminții - iudeii (înfățișați prin „Rahela”), care se vor întoarce mai întâi la Domnul. Ei vor plânge pentru frații lor cu „plâns amar” și „nu vor fi mângâiați” până când nu vor fi restabiliți (Ieremia 31.15,16). Atunci Efraim se va întoarce cu pocăință și plângere adevărată. El va recunoaște că pedepsele Domnului, „sabia”, au fost drepte și corecte (Ieremia 31.18,19). Aceasta mișcă inima Domnului care va spune: „De aceea Îmi tresaltă inima pentru el”. Domnul va pune apoi „indicatoare” și „reper” pe un drum spre Sion pentru a-l ajuta pe Efraim să se întoarcă în țara lui, Israel (Ieremia 31.20,21). Aceasta arată că, prin pocăință autentică, Domnul pregătește, ca să spunem așa, drumul pentru întoarcerea celui care a dat înapoi. Așa este inima Dumnezeului nostru! El iubește să îl restabilească pe cel care a recidivat.

De aici învățăm că Domnul lucrează în ambele părți: în inima celui care s-a rătăcit și în inima fraților și surorilor sale. Domnul dorește ca noi să ne ocupăm în mod activ de restabilirea celui care s-a rătăcit. În Galateni 6.1 se spune: „Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândei, fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” În Iacov 5.19,20 se spune: „Frații mei, dacă cineva dintre voi se va rătăci de la adevăr, și cineva îl va întoarce, să știe că cel care-l întoarce pe un păcătos din rătăcirea căii lui va mântui un suflet din moarte și va acoperi o mulțime de păcate.” Aceste versete arată că avem ceva de făcut, atunci când este vorba de a readuce pe cineva care s-a rătăcit. Trebuie să ne rugăm și să ne gândim la ceea ce putem face pentru a-l ajuta în restabilirea sa.

Două scenarii

Cred că suntem din ce în ce mai confuzi cu privire la modul în care trebuie să ne ocupăm de cei care nu mai sunt cu noi. Unii s-au îndepărtat de noi, alții au fost excluși. Există o diferență și ar trebui să ne comportăm diferit față de ei, în funcție de caz.

Mă gândesc la două cazuri în special. În primul rând, există situații în care cineva este „exclus” pentru o anumită acuzație, deoarece a fost „legat” de un anumit păcat de către o adunare (Matei 18.18-20; 1 Corinteni 5.13). Ni se spune să „nu ne însoțim” cu o astfel de persoană, în ceea ce privește adunarea. Scriptura spune că nu trebuie nici măcar să „mâncăm” împreună cu ea (1 Corinteni 5.11). Trebuie să ne comportăm față de ea în așa fel încât să-și dea seama de greșala ei și să fie adusă la pocăință și restabilire.

Este trist, că există unele suflete bine intenționate și binevoitoare, care se ridică imediat după ce o persoană este exclusă și se duc să o îmbrățișeze și să îi arate dragoste. Aceasta este cu siguranță contrar Sfintei Scripturi. Dacă le oferim dragostea noastră și părtășia noastră în păcatul lor înainte ca ei să se fi pocăit, nu facem decât să le aprobăm comportamentul. Nu vreau să mă iau de surori, dar de multe ori ele sunt cele care greșesc în această privință. Ele sunt ființe emoționale, cu inimi mari, care se lasă purtate de emoțiile momentului și vor să îmbrățișeze - și uneori o fac - persoana care tocmai a fost exclusă.

Astfel de acțiuni trimit semnale diferite către persoana respectivă - unii dintre frați nu dau mâna, alții o fac. Ce ar trebui să gândească persoana? Nu cred că îi facem vreun bine cu astfel de acțiuni. Poate că nu ne dăm seama, dar, de fapt, le împiedicăm restabilirea. Încercând să îi încurajăm atunci când sunt încă pe o cale păcătoasă, întârziem umiliința care ar duce la pocăință și restabilire. J.N. Darby vorbește (în scrisorile sale) despre cei care caută în mod deliberat să aibă părtășie cu cei excluși ca fiind o chestiune serioasă. Este cu adevărat o nerespectare a acțiunii adunării și a autorității Domnului. Scriptura indică faptul că nu trebuie să avem părtășie cu o astfel de persoană,

până când nu există semne de pocăință. Și chiar și atunci, nu trebuie să luăm problema în propriile mâini, ci să îi anunțăm pe frați și pe surori, pentru ca adunarea să poată decide în mod colectiv să anuleze excluderea din adunare a celui care i-a fost făcută.

Al doilea scenariu este acela că o persoană se îndepărtează de străngerile laolaltă și de părtășia credincioșilor prin răceală și indiferență. Nu există niciun păcat concret, de care să fie acuzată - nu a fost exclusă din adunare - dar ea nu mai vine la străngerile laolaltă. Trebuie să ne apropiem de acești oameni și să încercăm să-i recâștigăm. Eutih este un exemplu al acestui al doilea grup. Adesea, tot ce au nevoie este puțină afecțiune arătată față de ei. De obicei, ei sunt doar descurajați. Ei au nevoie de o îmbrățișare, nu de o învățătură.

Nu ar trebui să ne îndreptăm spre primul grup, ci spre cel de-al doilea grup. Dar, cu regret, uneori greșim și noi în această privință. Tratăm persoana care s-a îndepărtat de noi ca și cum ar fi fost implicată într-un rău grav și a fost exclusă. Drept urmare, îi întoarcem spatele și nu avem niciun contact cu ea. Problema este că am confundat principiile noastre. Avem un țărș pătrat într-o gaură rotundă, ca să spunem așa. Aplicăm principiile de tratare ale celui care a fost exclus la cineva care s-a îndepărtat prin răceală sau descurajare: este o greșeală.

Ceea ce vreau să spun este că nu-i putem pune la un loc pe toți cei care pleacă. Una este să fii exclus pentru un anumit păcat și alta este să fi alunecat din nepăsare. Trebuie să facem o distincție în astfel de cazuri. Iuda confirmă acest lucru prin cuvintele: „Și de unii aveți milă, făcând o deosebire; iar pe alții salvați-i cu teamă, smulgându-i din foc” (Iuda 22,23). Pe unii ar trebui să-i lăsăm în seama Domnului, până când vor exista semne de pocăință; la alții ar trebui să mergem.

Dacă cineva se îndepărtează din răceală și mai târziu aflăm că este implicat într-un rău grav, în acest caz nu ar trebui să avem niciun contact cu el. După cum am spus, este nevoie de discernământ spiritual în aceste chestiuni - așa cum a spus Pavel: „voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândetii (Galateni 6.1). Fie ca Dumnezeu să ne dea acest fel de dragoste și discernământ spiritual, astfel încât să știm cum să ne purtăm cu apostazia.

Titlul original: „Three young men who had a fall – Why we fall & how we should treat the fallen”

Quelle: www.bibletruthpublishers.com

Dintr-o prelegere din 23 Iunie 2007 în Walla Walla, WA